

Transskription af:

Sexhundretallet

S1E1 Den nøgne Powerkvinde

Værter: Louise Lindblad, journalist, og Mette Byriel-Thygesen, museumsinspektør på Nationalmuseet.

Medvirkende: Louise Kjølsten aka Twerk Queen.

Louise Kjølsten: Er du klar? 3 2 1.

Louise Lindblad: Er det godt?

Louise Kjølsten: Der findes ikke noget mere befriende end at være nøgen i vand. Ej hvor lækkert! Det her er virkelig følelsen af frihed, synes jeg.

Louise Lindblad: Ja.

Louise Kjølsten: Jeg synes det er sjovt, fordi det her er måske det tidspunkt, hvor jeg føler mig mindst sexet og mindst seksuel. Det er virkelig en ren følelse af at være en fri krop, uden at jeg er et eller andet andet oveni.

Mand: Hej piger!

Louise Lindblad: Vi laver lige en optagelse.

Louise Kjølsten: Vi er lige i gang med at lave radioprogram.

Mand: Det må I undskyldte.

Louise Kjølsten: Det er bare i orden haha.

Louise Lindblad: Nej, hvorfor skulle han herover? Fandme mærkeligt.

Louise Kjølsten: Speaking of at være en fri krop uden at blive seksualiseret.

Louise Lindblad: Situationsfornemmelse. Jeg står nøgen med en optager i hånden. Man kommer sgu da ikke herover nu.

Louise Kjølsten: Nu svømmer han derover.

Louise Lindblad: Ja, det er godt nok.

Louise Kjølsten: Ja, det var virkelig mærkeligt.

Louise Lindblad: (Intro:) En ny generation af unge kvinder vil befri deres kroppe og begær. Men fra hvad? Du lytter til allerførste afsnit af Sexhundredetallet. Lige siden jeg lærte, hvad det vil sige at være et seksuelt væsen, har en lille stemme fulgt mig. Den er her stadig. Også lige nu. Jeg kalder den skammen. Jeg har altid været god til at ignorere den tale hen over den. Men nu vil jeg prøve at forstå den. Gennem ti afsnit undersøger jeg min generations forhold til sex og skam, og sammen med kulturhistoriker Mette Byriel Thygesen dykker jeg ned i seksualitetens kulturhistorie for at forstå, hvad der har formet os. Mit navn er Louise Lindblad, og det her er historien om dit og mit begær. Afsnit 1: Den nøgne powerkvinde. Min rejse starter på Nationalmuseet i København. Her holder Mette til.

Mette Byriel Thygesen: Jeg hedder Mette Byriel Thygesen og er jo museumsinspektør på Nationalmuseet, og jeg har specialiseret mig i historiske perspektiver på køn, krop og seksualitet. Det er henede, vi gemmer alle the good stuff.

Louise Lindblad: Hey. Jeg vil gerne forstå, hvilken fortælling vi historisk har skabt om den kvindelige seksualitet.

Mette Byriel Thygesen: Altså, så skulle det være.

Louise Kjølsten: Boksen, hvor der står 'Sex!'?

Mette Byriël Thygesen: Vi har en fransk serie her, der hedder Den første nat. Det er brudenatten. Og her ser vi altså et ungt par, der kommer hjem til brud-suiten efter et veloverstået bryllup. De er klædt i smoking og hvid kjole.

Louise Lindblad: Højhalset.

Mette Byriël Thygesen: Højhalset, ja.

Louise Kjølisen: Jeg skal lige skrue lidt ned her.

Louise Lindblad: Det var ligesom første scene. Man ser dem ankomme. Manden tager hatten af. På scene nummer to har vi en kvinde, der sætter sig på skødet af manden, og hun har taget sin overdel af. Hun har nu bare arme, og man fornemmer en vis ømhed. Uha, dog har man ikke mere travlt, end man lige tager sig tid til at drikke en god kop te, så det er ligesom en spænding der opbygges. Jo, nu ser vi, at manden knæler foran kvinden. Kvinden har taget brudekjolen af. Den hænger nede om hendes ankler, og det er hendes undertøj, vi ser ind i. Hun blottes lige skulderen lidt.

Louise Kjølisen: Og nu ligger der et bryst frem.

Louise Lindblad: Yes! Så kommer næsten næstsidste næsten klimaks, som er, at kvinden jo sidder oppe på bordet eller oppe i sengen. Og manden. Han knæler foran kvinden. Kvinden viser sit bryst, men læg lige mærke til, at hendes ankel, som er et mere sexet sted end brystet, det stadig er dækket til. Og den store finale er jo så, at man ser ægteparret ligge godt gemt af vejen ned under dynen, og det var dét. Kvinden, hun rækker lige en krans ud. Sådant en blomsterkrans, en myrdekrans. Og det er lige som symbolet på, at hun er jomfru.

Louise Kjølisen: Ja.

Louise Lindblad: Så det her er altså kvindekroppen i porno anno 1906.

Louise Kjølisen: Og grunden til, at det er interessant i den her sammenhæng, det er fremstillingen af kvinden som jomfru, ikke?

Louise Lindblad: Jo, og jo også det her med, at kvinden bliver set som den dydige, kyske kvinde, der selvfølgelig ikke har haft sex før ægteskabet. I den pornografiske serie hører vi ikke noget om manden, der ikke har det. Men det er vigtigt, at kvinden på den måde har styr på sine lyster og ikke bare giver sig hen og giver sin nøgne kvindekrop til den første den bedste.

Louise Kjølser: Ja. Altså, hvis vi prøver, kan man sådan entydigt sige, at den kvindelige seksualitet er blevet forsøgt tæmmet, kulturhistorisk set? Kan vi entydigt sige ja til det?

Louise Lindblad: Ja, det kan vi. Og jeg synes jo også, når man kigger historisk tilbage, så er det helt tydeligt. Nu sad vi med den her bare den pornografiske serie, som er 120 år gammel. Men det er helt tydeligt, at vi gennem hele historien overordnet set forsøger at tæmme den kvindelige seksualitet. Og det gør vi jo også fordi, at den kvindelige seksualitet jo er noget man har ligesom valgt, at den skal beskyttes. Der har været mange konsekvenser gennem historien, hvor at, hvis at kvinder sætter kroppen fri og slipper tøjlerne og giver efter for lysten. Så kan det få nogle konsekvenser, der i sidste grad vil kunne gå ud over samfundet. For eksempel som at blive gravid uden for ægteskabet eller få kønssygdomme, man ikke kan komme af med igen, falde i værdi på ægteskabs markedet.

Louise Kjølser: Og det er lige præcis det, flere fremtrædende unge kvinder forsøger at gøre op med i de her år. Først an af den nyeste generation af feminister, også kendt som feminismens fjerde bølge. Du kender dem måske for letpåklædte billeder og lilla glimmernegle. De mener, at kvinder stadig i dag bliver udskammet for at have en fri og aktiv seksualitet.

Louise Lindblad: Jeg synes også, at noget af det, man ser i mediebilledet i dag, er jo også det her med, at man jo på rigtig mange måder har lyst og brug for som kvinde til at markere, at man gerne vil være et seksuelt væsen. Man vil gerne vise sin seksualitet, man vil gerne vise sin krop frem, og det er jo ikke kun nødvendigvis kroppe, som er de... Idealkroppen... Det er jo alle slags kroppe, og jeg oplever faktisk også, at rigtig mange lige nu måske også set i lyset af den fjerde bølge feminisme også bruger kroppene, som egentlig også er et politisk værktøj.

Musik: (rap)

Louise Kjølser: Jeg skal tale med en af de kvinder, der gør netop det. Nå, jeg sidder og... Jeg skruer lidt ned på musikken her. Jeg sidder og venter på, at Louise kommer ned. Jeg sidder ude foran hendes lejlighed. Hun går under navnet Twerk Queen. I virkeligheden hedder hun Louise Kjølser. Hej Louise. Det er også Louise. Boks. Tak for en god dag. Hun er kendt for at ryste røv i feminismens navn. Det er på sociale medier, hun reagerer med en hær af næsten 80.000 følgere.

Louise Kjølser: Jeg plejer sådan lidt populært at sige, at jeg lokker dem ind med numsen, og når jeg så har dem, så holder jeg fast og putter feminisme ind i hovedet på dem. Og så er jeg sådan set ligeglad med, om de klikker ind på min Instagram for at onanere til min røv. Hvis de så går med et budskab om samtykke eller om ikke at sende dickpics, så hiv i fjederen alt hvad du vil. Det er sgu fint.

Louise Kjølser: Du har allerede taget tøjet af. Jeg er så klar nu. Skal vi passe på, at man ikke kan se bryster?

Louise Lindblad: Nu har du taget det? Har vi taget det.

Louise Kjølisen: Jeg går op og trykker.

Louise Lindblad: Okay tak, åh jeg skrabede lidt min røv, tror jeg.

Louise Kjølisen: Kan du ikke være venlig at lade være med at kigge på os, mens vi er nøgne? Det er ret underligt. 2. 1. Nogle af dem her er ret flotte. Mega flot og perfekt. Så har vi alle sammen lavet vores arbejde i dag.

Louise Lindblad: Så de skal ud på Instagram nogle af dem der?

Louise Kjølisen: Ja, det tænker jeg lige. De skal nok lige redigeres lidt først, ellers bliver jeg bare lukket som instagram.

Louise Lindblad: Hvad for nogle reaktioner tror du...? Nu er det meget et meget uskyldigt billede, men hvad for nogle slags reaktioner tror du, du ville få på sådan et slags billede?

Louise Kjølisen: Jeg tror ikke rigtig det store faktisk. Jeg vil sige, nogle af dem jeg har lavet. Et par af de der billeder før var bare ikke hvor jeg var nøgen, men det er sådan det er tit når jeg tager virkelig smukke billeder, så er folk pisseligeglade. Det er for eksempel. Det er så i badedragt, men 800. Det er folk pisse lige-. Men det er måske også fordi man ikke kan se min numse.

Louise Lindblad: Hvad er det så folk ikke er ligeglade med?

Louise Kjølisen: Det er de ikke ligeglade med. 3000. Det er bare min numse der sidder på en. Hvad hedder det Sådan en En pæl nede ved havnen i bikini.

Louise Lindblad: Bliver taget bagfra.

Louise Kjølisen: Det er min kusine jeg har tvunget til at tage det. Skal vi prøve at finde et eller andet sted med lidt mere læ?

Louise Lindblad: Ja for det er ikke særlig koldt, så vi kan sidde udenfor tænke jeg, hvis vi kan finde noget læ? Jeg har det her tæppe når vi kan sidde på.

Musik: (rap)

Louise Kjølsten: Ja, så.

Louise Lindblad: Skal vi lige prøve det... Vil du prøve at forklare hvordan det sidder?

Louise Kjølsten: Ja og det første, så sidder vi den meget meget blæsende sted, som ikke rigtig er optimalt. Men vi sidder i et træ, med sådan nogle skrå grene. Vi sidder på de nederste grene, der er ret brede. Men du er sådan. Du ligger.

Louise Kjølsten: På sådan en sofa.

Louise Kjølsten: Og du har ikke bukser på, men badetrusser. Så jeg er sådan, at jeg sidder, men jeg har badekåbe og et håndklæde på hovedet, men kommando indenunder, så det er virkelig på udflugt.

Louise Kjølsten: Det er ret pudsig. Jeg føler mig på en underlig måde forbundet med Louise. Måske handler det om, at vi lige har været nøgne sammen. Måske er det oplevelsen med den creepy mand. Jeg ved det ikke, hvordan jeg skal starte det her, fordi jeg får lyst til at fortælle hende om mit første kys, som jeg fik ikke særlig langt fra, hvor vi sidder i klitterne til en strandfest. Der lå jeg med David fra folkeren, og det er ret vildt, hvor tydelige jeg stadig husker lugten af bål og hans tyggegummi med vandmelonsmag. Men tydeligst husker jeg mandagen efter, hvordan klassens øjne var rettet mod mig. Ikke mod David, og hvordan jeg oplevede, at skammen på en måde var min og ikke hans. Og det er noget, der har fulgt mig hele mit liv, tror jeg.

Louise Kjølsten: Sådan en god klassisk gang slutshaming.

Louise Lindblad: Ja, og det har jeg så oplevet i sådan en lille by som Solrød og har fået at vide, at det her med at du skal passe på dit ry og du er en runde-trunte og du er du er en luder. Du er blevet kaldt det af, altså jeg ved ikke hvor meget, hvor mange man kan sige med en ret stor del af Danmark er det blevet kaldt en slut af.. En luder. Er du ikke det?

Louise Kjølsten: Af det hele eller deet halve internet, jo. Jo. Og det tror jeg er sådan. Jeg kan godt huske den der slutshaming, jeg kan også huske egentlig ret tidligt at være rasende over det. Og så hvis man spørger nogle af mine barndomsveninder, så er noget af det, de vil sige, at Louise hun var sådan en, der gik fra 0 til 100 i raseri over diskussioner om, at hvis en pige kyssede med nogen, så

var hun luder. Og hvis en dreng gjorde det, var han en player. Altså hele den der uretfærdighed i, at der er forskelsbehandling, men også uretfærdighed i... Hej hej. Så kom politiet også.

Politiet: Ja. Hej. I sidder rigtig og hygger?

Louise Kjølser: Ja ik. Fortsat god søndag. Ja, det har vi. Det er faktisk rigtig dejligt. Også fordi det er lidt lummert i dag. Det kan anbefales lige at smide tøjet og hoppe i. Vi undersøgte jo luder begrebet ret grundigt dengang. Vi kan måske.

Louise Lindblad: Vil du lige forklare, hvornår I gjorde det, hvis det ikke er alle, der ved det..?

Louise Kjølser: Det. Jamen, jeg var en del af et feministisk kollektiv, som vi kaldte Girl Squad med Nikita Klæstrup og Ekaterina Krarup Andersen, og vi skrev den bog, der hedder Ludermanifestet, og der undersøgte vi jo luder-begrebet.

Louise Lindblad: Faktisk første kapitel i det.

Louise Kjølser: Første kapitel handler om luderbegrebet, og noget af det, jeg synes var så interessant, vi fandt ud af det, var, at kvinder jo ikke kun bliver kaldt luder, når de har en fri seksualitet. Altså når de har en, som du sagde, en udfarende seksualitet. Du kan også som kvinde blive kaldt luder, når du siger nej til at have sex med nogen, eller hvis du siger, du bliver kaldt luder, hvis du er afklædt. Men du bliver kraftedeme også kaldt luder, hvis du er påklædt. Altså du bliver kaldt luder, hvis du fylder for meget i det offentlige rum, hvis du stiller dig op og siger din mening, hvis du er politisk aktiv, altså der er nærmest ikke en grænse for kreativiteten af, hvornår du kan blive kaldt luder. Altså, det er jo sådan lidt et klassisk greb for at begrænse kvinders frihed, som vi jo kan spore helt tilbage i Gammel Testamente, når man snakkede om, da vi som samfund og kultur gik fra at være jæger, samler kultur, som levede i relativ små samfund og flyttede sig rundt til at være til at være en bondekultur, som slog sig ned et bestemt sted og begyndte at dyrke jorden og derfor også manglede arbejdskraft. Derfor gav det mening at avle børn og for ligesom at sikre sig, at det var ens egne børn, der blev fremmet, så blev det ligesom vigtigt, hvem det var ens kone havde sex med. Så derfor opfandt man på et eller andet tidspunkt. Som man også kan se i Gammel Testamente, opfandt man den her idé om mødommen, at mødommen er en hinde som som ligesom når man køber en yoghurt, så kan man lige se, nå den her yoghurt har ikke været åbnet før, og der er ikke nogen der har spist af min peach melba. Så kunne man også lige se, hvis jeg viste hende som jeg har quote "købt", fordi det var jo en reel købsaftale mellem faderen og ægteemanden, hvor der indgik en betaling, den kvinde jeg har købt og som jeg har fået lovet er fødedygtige og kan avle mine børn, hun er ikke blevet avlet på af nogen andre. Derfor kan jeg sikre mig, at det kun er mine børn, der kommer ud af det, hvis hun bløder på bryllupsnatten. Hvilket forresten kan jeg bare lige afkræfte den myte, at 1: mødommen findes ikke. Der er ikke nogen hinde, der er ikke nogen forsegling. 2: Ideen om at kvinder skal bløde første gang de har sex. Det er også noget bullshit. Hvis hun bløder, så er det fordi du har gjort det forkert. Så er det fordi hun ikke er ophidset. Så er det fordi hun ikke er våd, så. Tilbage. Google Oral, kom i gang kammerat.

Musik: (musik)

Louise Kjølsten: Du skal nu møde tre af mine gode veninder Sabina, Nanna og Rie.

Skål. Skål!

Louises veninde 2: Skål for sex!

Louise Lindblad: De fleste af ideerne til den her podcastserie er inspireret af samtaler med dem, og for nogle uger siden sagde jeg ja til at tage med mig på ølbar og lade sig optage imens.

Musik: (sang)

Louises veninde 1: Jeg har altid været enormt flov over min seksualitet, og mine seksuelle drifter. Altså, en af mine største frygter i livet stadigvæk er jo, at der er nogen, der hører mig have sex. Der er nogen, der hører det og lægger mærke til det og også bare når jeg onanerer, eller hvis jeg hører min browser, så bliver jeg sådan...

Louises veninde 2: Du spurgte mig forleden om jeg nogensinde dengang vi tog i boede sammen, om jeg nogensinde havde hørt din vibrator?

Louises veninde 1: Præcis. Det er sindssygt. Det er flere år siden, vi boede sammen. Og du tænker stadig på, om jeg har hørt din vibrator? Ja, det er fordi.

Louises veninde 1: Så ville du vide, hvad jeg havde lavet.

Louises veninde 2: Men jeg vidste godt du havde vibrator. Ja.

Louises veninde 1: Men det der med tanken om at der er nogen der hører mig have sex og jeg forstyrrer nogen med mine seksuelle drifter er så grænseoverskridende. Det er sindssygt hæmmende, tror jeg, langt hen af vejen. Det tror jeg virkelig. Ja, ja, og sikkert bunder i at være bange for, at nogen siger fuck, hvor er du klam, at du har sex.

Musik: (sang)

Louises veninde 3: Altså, jeg havde jo den oplevelse der, det er to somre siden nu hvor jeg kørte bus, og der så var en mand der, der stillede sig op af mig og pressede sin pik mod min røv under busturen. Og det første jeg sagde, da jeg ringede til min kæreste bagefter, jeg var ret hylet ud af det, da jeg fik skubbet ham væk til sidst. Men det første jeg sagde, da jeg ringede til min kæreste bagefter, var, at 'jeg havde faktisk også en kort nederdel på i dag'.

Louise Lindblad: Wauw!

Louises veninde 3: Og han sagde heldigvis til mig med det samme: "Sabina, du kan have alt det på, du vil. Den kan være så kort. Du kan gå i underbukser. Og han må stadig gøre det der." Men siden da, og måske også før, jeg kan ikke huske det. Men siden da, især har jeg har jeg været meget bevidst om, hvad jeg har på.

Louise Lindblad: Ja.

Louises veninde 3: Jeg har en slå om kjole på i dag, som godt kunne være mere nedringet end den er top. Men jeg har en top indenunder. Af den årsag, fordi jeg vil ikke. Og jeg har også jeans indenunder. Fordi jeg ville ikke vise for meget ben. Fordi det er 100% af den årsag. Det er ikke fordi jeg er flov over mine bryster eller mine ben. Det er fordi jeg er bange for at udstråle noget, som jeg ikke som jeg tror, at andre vil læse for meget ind i. Og det er den, tror jeg, der er mange, der har det med, at man er så påpasselig med det.

Musik: (sang)

Louises veninde 2: Som kvinder er jeg opflasket med, at vi skal være den pæne pige, og vi skal ikke være driftstyrede, og vi skal ikke, vi skal have en seksualitet, men det skal være, jeg vil ikke se på mandens præmisser, men det skal stadig være i... Vi skal ikke være dem, der går ind og kræver, at nu skal der ske det og det.

Louise Kjølsten: Nej.

Louises veninde 2: Og vi skal heller ikke være den, der til en fest drikker os ned og så går hen til en fyr og er sådan 'dig og mig ude på toilettet, nu' der tror jeg da også, jeg har haft nogle, måske også tilbage i gymnasiet og sådan noget, for jeg er sådan en, der bliver meget... Haha.

Louises veninde 1: Jeg ved godt hvad du vil sige.. haha

Louises veninde 2: Jeg ved godt, jeg.

Louises veninde 3: Vi ved godt hvad du vil sige.

Louise Lindblad: Kom med det.

Louises veninde 2: Jeg bliver ret kåd. Liderlig når jeg er fuld, og der har jeg da virkelig haft nogle moralske tømmermænd dagen efter, hvor jeg tænkte Gud Rie, hvem var den person? Men det er jo mig. Det er jo en del af mig.

Louise Lindblad: Ja.

Louises veninde 1: Og hvorfor må du ikke det?

Louises veninde 2: Hvorfor må jeg ikke det? Når fucking alle fyre på planeten? Eller mange af dem? Altså når de bliver fulde, så går de da bare efter hvad de vil have. Ja.

Louise Lindblad: Det må vi sgu da også.

Louises veninde 2: Men mig som kvinde, jeg skal jo skamme mig. Hvor er du ulækker. Drift.

Louises veninde 3: Grænseoverskridende.

Louises veninde 1: Grænseoverskridende.

Louises veninde 1: "Ej du var da godt nok også over alle mændene i går."

Louises veninde 2: "Du skal da sidde og være den, der bliver scoret." Eller du skal da ikke.

Louises veninde 3: "Du skal sidde og vente, skal du."

Louises veninde 2: Til mændene eller sådan...

Musik: (sang)

Louise Lindblad: Så for dig har det ligesom, altså du bruger jo, du bruger jo din krop på en måde til at befri den, og det har været et middel, der har virket for dig.

Louise Kjølse: Jamen altså, den kvindelige krop er ligesom en politisk slagmark. Det er den. Det er den blevet gjort til. Og det bliver den konstant konfronteret med at være. Man kan som kvinde ikke få lov til bare at være en krop. Så er det en statement at man er nøgen. Eller det er fordi man lokker, man er nøgen, eller det er fordi man skræmmer. Man er altså. Den kvindelige krop er altid et eller andet mere end bare krop. Og der tror jeg, at hvis den skal have et budskab, så vil jeg gerne selv være den, der definerer, hvad det er for et budskab. Altså igen så tror jeg, at.

Louise Lindblad: Hvad betyder det helt konkret?

Louise Kjølse: Jamen altså, hvis der er nogen, der skal fortolke et eller andet, så lad mig da hjælpe dem på vej med at skrive et budskab på min numse. Fordi I kigger på den alligevel, så kan der måske lige stå 'samtykke'. Det synes jeg er fint nok. Og jeg tror altså en af mine kerneværdier er frihed og frihed og magt hænger sammen. Og for mig, der handler frihed rigtig meget om, at jeg tager, at det er mig, der har magten over mig selv. Det er mig, der bestemmer, hvornår og hvordan og hvortil, og hertil og ikke længere. Og hvis jeg ikke kan få lov til bare at være i fred, men så skal jeg nok kridte banen op for, hvad der skal ske på min krop.

Musik: (sang)

Louise Lindblad: Louises måde at praktisere feminisme på har mødt en del kritik, ikke kun fra internetkrigere, men også fra den ældre generation af feminister, der gik forrest i det, vi kender som 70'ernes kvindekamp.

Mette Byriell Thygesen: Man kan sige, at det, der jo var med 70'ernes feminister, det var jo i virkeligheden, at det var sådan set alt, de ville gøre op med. Altså, det var alle aspekter i samfundet, hvor kvinder manglede rettigheder, og hvor kvinder manglede anerkendelse, og deriblandt jo også retten til at bestemme over egen krop. Fx i hele abortspørgsmålet, hvor vi jo får fri abort i '73. Men på rigtig mange måder mente 70'er feministerne også, at kvindekroppen lå under for mandens idealer om, hvordan kvinden skulle se ud. Så det handlede også om at gøre op med makeupmærker og tøjforretninger, som dikterede et ret entydigt billede af, hvordan kvinder egentlig ser ud op gennem 50'erne og 60'erne, som var nogle velplejede husmødre, som stod klar med tøflerne, når far kom hjem. Ikke altid med frisk manicure og strutskørt og en lille hæl på. Og selvfølgelig nylagt makeup.

Louise Kjølse: Men i forhold til den her kritik, så er det jo vigtigt, synes jeg, at huske, at feminisme ikke er og aldrig har været en homogen bevægelse, hvor man sidder til et møde hvert halve år og beslutter, hvad dagsordenen er. Og når man ser historisk på feminismen, så har der mere eller mindre altid været modstridende grene indenfor feminismen, når det kommer til netop krop og

seksualitet. Man kan inddele det i dem, der er pro sex, og dem der måske er lidt mere konservative. I 70'erne, som jo var feminismens højborg og en meget frigjort tid var der jo også en ret stærk bevægelse inden for feminismen, som ikke mente, at det var feministisk at have for eksempel bondagesex eller at være sexarbejder, men at det handlede om at underkaste sig for patriarkatet. Og så er det jo klart.

Louise Lindblad: De ville jo også sige på en eller anden måde at du var undertrykt. Men det tøj du har på...

Louise Kjølse: Så man kan sige, de feminister, der abonnerede på den tankegang tilbage i 70'erne, de abonnerer jo selvfølgelig stadig på den, når de ser på mig, der tager det tøj på, jeg gør, eller tager det tøj af, jeg gør, så kigger de på mig og siger: Hvorfor gør du alle de ting, vi har kæmpet for, at du ikke behøver at gøre? Hvorfor er det, at du putter dig selv ind i den boks, som vi har kæmpet for, at du skal ud af? Og det forstår jeg godt med det syn de har, og den kamp de har været igennem. At de ser det sådan, fordi det er jo på grund af dem og alle de andre feminister, der har været før mig, og de kampe de har kæmpet, at jeg står et andet sted. Jeg har et andet udgangspunkt. Jeg må gerne komme ind på universitetet og få en uddannelse. Jeg må gerne stemme. Jeg kan godt have lilla glimmernegle og samtidig have en grad fra universitetet og samtidig diskutere samfundsdebatter, fordi jeg lever i en verden, hvor jeg ikke længere behøver at vælge.

Louise Lindblad: Har du siddet over for nogle af dem, der har kritiseret dig og sagt de her ting på noget tidspunkt? Hvad siger de til det? Hvad siger de til det argument?

Louise Kjølse: Altså, min fornemmelse er, at mange af de især feminister, som har været nødt til at gøre sig mande agtige for at klare sig i den her verden, de har jo desværre, so vil jeg tro en overlevelsesmekanisme, udviklet et lite Stockholm syndrom, hvor de jo har har inkorporeret de her de her undertrykkelsesmekanismer i sig selv. Og det var jo det, man blandt andet kunne se i det i det interview vi lavede den debat vi havde. Jeg tror, det var i Deadline mig og Mette Fugl for efterhånden mange år siden, hvor hun ligesom blev ved med at sige: "Jeg kan ikke tage dig alvorligt, når du ser sådan her ud." Og så var jeg sådan. Det er bare sjovt, fordi det er det, du lige har fortalt mig, at der var nogen, der fortalte dig dengang du læste nyhederne op. De kunne ikke tage dig alvorlig, fordi du var en kvinde. Og nu vender du om, og så bruger du den undertrykkelses mekanismer mod mig og siger: "Når du gør de her kvinde-agtige ting, kan jeg ikke tage dig alvorligt." Og det synes jeg jo bare er virkelig sørgeligt. Men jeg kan godt forstå. Jeg kan godt forstå, hvorfor det er sådan. Fordi det er en anden verden, de er vokset op i. Og jeg kan godt forstå, at de ikke kan forstå det udgangspunkt, vi har. Men jeg siger tak til dem, fordi det er på grund af dem blandt andet, at jeg ikke behøver at begrænse mig selv.

Louise Lindblad: At jeg som kvinde ofte har følt, at jeg har båret rundt på noget farligt. At min seksualitet er en, jeg skal passe på. Det er slet ikke så underligt. Det er nemlig en fortælling, der er formet gennem århundreder.

Louise Kjølse: Så jo før man opdager det, at det her er et stort skib og gør op med det og joint det lyder sejt, fordi det lyder sejt er væsentlig mere sjov og interessant jo bedre. Velkommen til Uh det lyder sejt.

Mette Byriël Thygesen: Det er jo ikke fordi vi er nået i mål med de kampe, man tog i 70'erne, men jeg tror det er fuldstændig rigtigt set, at at vi er jo et andet sted i dag og måske netop også af den generation, der kommer frem nu. Din generation vil også opleve, at der stadig er utroligt mange aspekter knyttet til kvindekroppen og knyttet til seksualiteten, hvor vi faktisk på nogle punkter måske ikke er nået så meget videre, end vi egentligt var i 70erne. Så derfor bliver det også et et et politisk statement, som på en eller anden måde også kommer til at fylde nu, og som på en måde også måske er det, der er helt øverst på den feministiske dagsorden i de her år.

Louise Kjølse: Sexhundredtallet er produceret af Nationalmuseet for Radio Loud. Jeg hedder Louise Lindblad.

[Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus](#)

[Sexhundredtallet S1E1: Den nøgne Powerkvinde](#)

Produceret af Louise Lindblad for Vores Tid og Radio Loud